

תקות מנחם

גליון מס'
238

ערש"ק פרשת צו – פ' זכור
י"ב אד"ש

הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביא"ת ה'משי"ח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעיניך בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר שופטים - ב'

מחזור כ"ט שנה ז"ך

בעז"ה יום ב' פרשת שמיני ט"ו אד"ש – שושן פורים גדול
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביא"ת ה'משי"ח (בגימטריא)
סיום הלכות ממרים והתחלת הלכות אבל

בני אהרן הורו הלכה בפני משה רבן

ב. בפרשת שמיני יש ענין הדומה להלכות ממרים (ולגמרי לא
ח"ו אותו הענין);

מדובר בפרשה על חטא בני אהרן שמתו בגלל שהקריבו "אש
זרה"⁶ ואומר ע"ז רש"י (מהמדרשים⁷): "רבי אליעזר אומר, לא
מתו בני אהרן אלא ע"י שהורו הלכה בפני משה רבן". וענין מורה
הלכה בפני רבו, הוא מעין מחלוקת על רבו ובמקרה זה הוא
מחלוקת על משה רבינו שהיה אז הבית דין הגדול שע"י המשכן
והמזבח, והמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה.

כמו שאומר הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה⁸: "איזהו חולק על
רבו? זה שקובע לו מדרש ויושב ודורש ומלמד שלא ברשות רבו,
ורבו קיים. ואע"פ שרבו במדינה אחרת. ואסור לאדם להורות
בפני רבו לעולם, וכל המורה הלכה בפני רבו-חייב מיתה".

וענין זה דומה להלכות ממרים ששם מדובר בזקן ממרא שהוא
אדם שהגיע וראוי להוראה ופסק בדין מסוים לעשות אחרת
ממה שבית דין הגדול פסקו. אבל כאן מדובר שהם פסקו ועשו
ע"פ הלכה, כמו שהגמרא אומרת שם בעירובין שדרשו מן
המקרא בפרשת ויקרא⁹ "ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח"
שאע"פ שאש יורדת מן השמים מצווה להביא מן ההדיוט, אלא
שהורו הלכה זו בפני משה רבן שהוא הי' אז הבית דין הגדול
שע"י המקדש והמזבח, והיו צריכים לחכות עד שמשה יאמר
וידרוש הלכה זו. ובכל זאת זה נקרא חולק על רבו, שהוא מעין
הלכות ממרים, שמדובר בחכם גדול שראוי להוראה אבל פוסק
לעשות אחרת מהבית דין הגדול.

גזירת המן בגלל שהשתחוה לצלם

עושין סנהדרין אצל המקדש

א. את הלכות ממרים מתחילים בש"פ צו, ומסיימים בפרשת
שמיני, וי"ל הקשר לשתי הפרשיות;

בפרשת צו מדובר על הלכות של הקרבנות במשכן, וההכנות
בשבעת ימי המילואים להקמת המשכן בקביעות, ועד שנאמר
לבני אהרן הכהנים בסוף פרשת צו¹: "ומפתח אהל מועד לא
תצאו שבעת ימים וגו'", ובתחילת פרשת שמיני מדובר על
תחילת העבודה והשראת השכינה מהיום השמיני. וכפי שכתבנו
בגליון הקודם (מס' 237) שהבי"ד הגדול והעיקרי היה בירושלים
על יד המקדש, כמו שאומרים חז"ל² "עושין סנהדרין אצל
המקדש והמזבח", שזהו הקשר של הלכות סנהדרין לפרשיות
אלו הקשורות עם הקמת המשכן ודיני הקרבת הקרבנות על
המזבח. והרי הלכה זו היא הראשונה והיסוד להלכות ממרים,
כפי שכותב הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות ממרים³:
"בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר תורה שבע"פ וכו' ומהם
חק ומשפט יצא לכל ישראל, ועליהם הבטיחה תורה, שנאמר⁴ על
פי התורה אשר יורוך ושם נאמר: וקמת ועלית אל המקום ההוא
אשר יבחר ה' אלוקיך בו, ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן
המקום ההוא אשר יבחר ה', זו מצות עשה" עכ"ל הרמב"ם.
וזוהו הקשר לפרשיות אלו צו ושמיני שמדובר ע"ד הקמת המשכן
והמזבח ותחילת הקרבת הקרבנות על המזבח, שמשם יוצאת
ההוראה. וזהו השורש לכל בתי המקדש. והיינו שהממרים הם
אלה שהולכים נגד בית הדין הגדול שע"י בית המקדש והמזבח.

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה
שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי
עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל
הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח
והגאולה!

¹ צו ח, לג-לה

² סנהדרין פו, ב. ירושלמי מכות פ"ב ה"ו והובא בפרש"י עה"ת בתחילת פרשת
משפטים.

³ הל' ממרים פ"א, ה"א.

⁴ שופטים יז, יא.

⁶ שמיני י, א-ב

⁷ ספרא. תנחומא פ' אחרי מות אות ו'. גמ' עירובין סג, א. יומא נג, א.

⁸ פ"ה ה"ב.

⁹ ויקרא א, ז.

ג. השם הלכות "ממרים" מבטא את ההמריה על החכמים ודברי תורה, כמו זקן ממרא וכן סורר ומורה, ושם זה הוא ע"פ הפסוק¹⁰ בפרשת עקב: "ממרים הייתם עם ה' מיום דעתו אתכם" ששם מדובר על חטא העגל, חטא חמור של עבודה זרה.

וזו למעשה ההלכה היחידה ברמב"ם שנקראת ע"ש עוברי עבירה [כי יש הלכות ששם מבטא את העבירה (כמו ה' גניבה, רוצח) ולא את עוברי העבירה, והשם ממרים מבטא את עוברי העבירה. והשם ה' שגגות (שמדברים על קרבנות החטאת והאשמות) אבל השם מבטא את השגגה ולא את ההמריה].

ובימי הפורים ושושן פורים לומדים הלכות אלו וגם שם; גזרית המן ונס פורים באו אחרי שהמרו את רצון ה' ואח"כ עשו תשובה; וכמו שאומרים חז"ל שגזירת המן באה בגלל "שהשתחו לצלם", היינו חטא חמור של עבודה זרה. או בגלל "שנהנו מסעודתו של אותו רשע", ואח"כ בשנה ההיא עשו תשובה ותעניות על עבירות חמורות אלו, וכמו שאמרה אסתר: "וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים", וכן נאמר "נקהלו ועמוד על נפשם" שזוהי התשובה שעשו, ועמדו בזה במשך כל השנה כולה.

וע"ד הצחות; (העירני תמים א'): "ממרים" גימטריא: פורים (בכתיב חסר, בלא י – פרים).

קרבנות ימי המילואים – כפרה על מעשה העגל

ד. וגם פרשות צו ושמיני מבטאים את הכפרה והתשובה שהיהודים עשו על מעשה העגל, חטא ע"ז;

בסיום פרשת צו מדובר על העבודה והקרבנות שעשו בשבעת ימי המילואים שהראשון בהם הוא פר החטאת כמש"נ: "ויגש את פר החטאת וגו'"¹¹. ובציווי על פר זה בפרשת תצוה שנאמר: "לקח פר אחד בן בקר"¹², ואומר רש"י (בשם המדרשים¹³): "לכפר על מעשה העגל שהוא פרי" היינו, שעבודת ימי המילואים וחינוך הכהנים מבטאת את התשובה והכפרה על חטא עבודה זרה ומעשה העגל ועד"ז, כנ"ל, ענין הממרים ופורים.

וכן בתחילת פרשת שמיני¹⁴ נאמר לאהרן: "קח לך עגל בן בקר לחטאת" ואומר רש"י ע"ז¹⁵:

"להודיע שמכפר לו הקב"ה על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה"

[וע"ד הצחות: "ממרים" – גימטריא – פרים] היינו הפר לחטאת דימי המילואים, והעגל לחטאת דאהרן דיום השמיני].

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. זקן ממרא נגד ביה"ד הגדול שבמקדש – ובפרשיות צו שמיני הקמת המשכן – שורש לכל בתי המקדש.
- ב. בפרשת שמיני מיתת בני אהרן על שהורו הלכה בפני

משה רבן שהי' ביה"ד הגדול שע"י המשכן והמקדש, והוא כחולק על רבו.

- ג. ממרים במדבר מתחיל ממעשה העגל, חטא ע"ז – וגם החטא לפני גזירת המן השתחו לצלם.
- ד. בפרשיות צו ושמיני – על העגל והפר בימי המילואים ויום השמיני – כפרה על מעשה העגל על חטא ע"ז.

* * *

בעז"ה יום ועש"ק פרשת שמיני י"ט אד"ש
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביא"ת ה'משיח

(בגימטריא)

סיום הלכות אבל

והתחלת הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח

האבלות על בני אהרן

א. הקשר של הלכות אבל לפרשת שמיני הוא ברור פשוט ומפורש;

מיד בתחילת הלכות אבל כותב הרמב"ם: שהמקור לדיני אבלות מן התורה הוא בפרשת שמיני. וזה לשון הרמב"ם¹⁸: "מצוות עשה להתאבל על הקרובים, שנאמר: "ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה' [ופסוק זה נאמר בפרשת שמיני, בפרק י' פסוק יט. וי"ל שמרמז י – יום י"ט – יום טוב; כי הרי מן התורה האבלות היא רק יום אחד ומטרת האבלות שיהפך ליום טוב וכמש"נ¹⁹ "והפכתי אבלם לששון". ועי"ד מ"ש הרמב"ם בסוף הלכות תעניות שכל הצומות לעתיד לבוא לא רק שיתבטלו אלא שיהפכו לעתיד לבוא בגאולה לימים טובים וז"ל הרמב"ם²⁰: "כל הצומות האלו עתידין ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידין להיות יום טוב וימי ששון ושמחה, שנאמר²¹: "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי, יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו". והנפלא הוא! שהלכה זו כתובה ברמב"ם בהלכות תעניות פרק חמישי – אותיות משיח, ו-5 מורה על דרגא שלמעלה מהעולם. וסות"ל ובהלכה י"ט – ר"ת יום טוב. ופסוק זה נאמר בנביא זכריה פרק ח' פסוק י"ט ח' – מורה על ענין ה-8 שלמעלה מהעולם ושהשת"ל וקשור עם לע"ל, ובמשיח שהוא השמיני מ"ח נסיכי אדם", ו"כינורו של משיח שמונה נימין שאז תקויים נבואה וייעוד זה, וי"ט – ר"ת יום טוב שזהו היעוד של ימים אלה שיהפכו לחגים ולימים טובים. ולהעיר; שבחודש אדר שני עצמו (שמרבים בשמחה כפולה – שני) הסיום של ה' אבל, הוא ביום י"ט בחודש, הפלא ופלא!

ז. א. שמהאבילות על בני אהרן, לומדים דיני אבלות ואוננות מהתורה, שהיא ביום הראשון בלבד, כפי שהיתה אז ביום השמיני, וכמו שכותב הרמב"ם מיד בהמשך הלכה זו: "ואין אבילות מן התורה אלא יום ראשון בלבד, שהוא יום המיתה ויום הקבורה. אבל שאר השבעה ימים אינו דין תורה. אע"פ שנאמר בתורה²²: "ויעש לאביו אבל שבעת ימים, ניתנה תורה ונתחדשה הלכה. ומשה רבינו תיקן להם לישראל שבעת ימי האבילות ושבעת ימי המשתה" עכ"ל הרמב"ם.

ז. א. שאת דיני האבילות מן התורה לומדים מהחתי"ת של ימים אלו, שלומדים ברמב"ם את הלכות אבילות, ובתורה קוראים על מיתת בני אהרן ואח"כ על האבילות עליהם.

¹⁸ ה' אבל פ"א, ה"א.

¹⁹ ירמ"י לא, יג (יב)

²⁰ ה' תעניות פ"ה, ה' ט'

²¹ זכריה ח, יט.

²² ויחי נ, י.

¹⁰ עקב ט, כד.

¹¹ צו ח, יד.

¹² תצוה כט, א.

¹³ ספרא פי' שמיני. מכילתא דמילואים.

¹⁴ שמיני ט, ב.

¹⁵ תנחומא ד' י, תיבי"ע.

¹⁶ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

"והפכתי אבלם לששון!"

ב. היעוד של האבילות היא שסוף כל סוף לע"ל, יקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר"²³ ואז האבלות עצמה תיהפך לשמחה, כנ"ל הנאמר **"והפכתי אבלם לששון"**. וענין זה מתקשר לימי חודש אדר וימי הפורים; שבששון פורים מתחילים את הלכות אבל; כי התוכן של פורים וחודש אדר הוא **"ונהפוך הוא"**, וכן נאמר: **"החודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב"**, שזהו כל התוכן של חג הפורים, שהגזירה שהיתה על כל היהודים **"להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים"** לא רק שנתבטלה אלא שנהפכה לשמחה, כמש"נ **"ליהודים היתה אורה ושמחה וגוי"**, ואותו אחשוורוש המלך ששלח את האגרות להשמיד ולהרוג, נתהפך ושלח האגרות להצלת היהודים.

האבל נהפך למישור

ג. גם במילה **"אבל"** עצמה יש פירוש הפוך – **למעליותא**, כמש"ש הצ"צ ב"אור התורה" (ויקרא פ' בהר ד"ה גל²⁴) שמכיון שמטרת האבל שיהפך לשמחה, גם במילה **"אבל"** עצמה יש פירוש **למעליותא**; **אבל** – מלשון **מישור** (כי – החורבן הוא היפך המישור) וכמש"ש²⁵ **"אבל השיטים"** והתרגום מתרגם: **"מישר שיטין"**, וכן **"אבל כרמים"**²⁶ – מתרגם גם **"מישר כרמיא"**. היינו שבמילה **"אבל"** עצמה, מתבטא ההיפוך והתיקון שלה.

אב"ל – ל"ג בעומר

ד. הצ"צ שם מקשר זאת עם **ל"ג ימי האבל** בזמן ספירת העומר, שביום הל"ג עצמו מתהפך האבל לשמחה וליום טוב. וזה מתבטא בגימטריא של המילה **"אבל"** – גימטריא **ל"ג**; היינו **ל"ג ימי האבילות** שביום הל"ג עצמו מתהפך לשמחה, וכנ"ל שאז המילה אבל מתהפכת ממשמעות של חורבן ויגון, למשמעות של מישור ותיקון.

ובמילה אבל עצמה הדבר מתבטא באותיות **ל"ב ו-א'**; היינו, **ש"ב** מורה על ספירת החכמה – **"לב נתיבות חכמה"**. וכשהחכמה היא בשלימות מאיר בה **הא'**, היינו ספירת הכתר – אז החכמה היא כדבעי ובאופן של חיים וכמש"נ²⁷: **"והחכמה תחיה בעליה"** [ולהעיר; **"חכ"ם** – גימטריא – **חיים**, **יק"ר**] ואם היא מנותקת ולא מאיר בה ה-**אלף** – היינו, שאם ה-**אלף** – ספירת הכתר – מנותקת מה-**ל"ב**, אז זה אבל והיפך החיים, אבל אם האל"ף מאירה ב-**ל"ב** אז האבל כנ"ל הוא ענין של מישור ותיקון, שזהו ענין **הל"ג בעומר** שבאמצע היום, זה נהפך מאבל לשמחה ויום טוב.

פורים – ל"ג בעומר

ה. וכאן רואים דבר נפלא! שאת הלכות אבל מתחילים במחזור זה בששון פורים והרי יש קשר בין **פורים ל"ג בעומר**;

שכל שנה באותו היום בשבוע שחל **פורים** יחול באותה שנה גם **ל"ג בעומר** כי תוכנם ופנימיותם דומה שקשורים לפנימיות התורה ולשמחה הקשורה עם זה ולאחדות ישראל, וכפי הסימן המוזכר בשו"ע: **"פל"ג - ר"ת פורים – ל"ג בעומר"**.

פל"ג - פלגי מים

ו. והיה לי מוקשה, הרי גם פורים וגם **ל"ג בעומר** מבטאים את ענין אחדות ישראל; כפי שכתבנו בגילויין הקודם; ענין **אחדות ישראל** התבטא גם בגזירת המן שאמר **"ישנם עם אחד מפוזר**

²³ ישע"י כ"ו, י"ט [להעיר; ישע"י – ישועה, כ"ו – גימטריא – הוי"י י"ט – ר"ת – יום טוב]

²⁴ ע"י קפ"ז – ח.

²⁵ מסעי לג, מט.

²⁶ שופטים יא, לג.

²⁷ קהלת ז, יב.

ומפורד בין העמים" ורצה להשמיד את כל היהודים ביום אחד וגם בפעולות לביטול הגזירה שאמרה אסתר **"לך כנוס את כל היהודים"** ואח"כ כל היהודים **"נקהלו ועמדו על נפשם"** וכולם לחמו יחד במסירות נפש נגד אויביהם. ואח"כ חגגו יחד באחדות את שמחת הפורים, וגם רוב מצוות הפורים מבטאים את אחדות ישראל שנעשים ברוב עם כמו מקרא מגילה והתפילות ומשלוח מנות ומתנות לאביונים שמבטאים את האחדות.

וגם ל"ג בעומר מבטא את ענין האחדות, כי הרי אז פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, שמתו בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה, וביום זה תוקן הענין ותלמידו ורבי שמעון בר יוחאי שנשאר מתלמידי רבי עקיבא כי ענינו היה אהבה ואחדות ישראל, ואמר תורה עה"פ **"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"**, ולכן חוגגים את יום ההילולא שלו **ל"ג בעומר** בריקודים בצוותא ובאחדות.

ועפכ"ז נשאלת השאלה **"איך מתאים הסימן פל"ג"** לומר שפורים ול"ג בעומר חלים כל שנה באותו יום בשבוע, איך מתאים סימן זה הרי **"פלג"** – מורה על **פילוג**, וגם פורים וגם ל"ג בעומר מורים על ענין **אחדות ישראל!**

ונראה לי לבאר זאת שהמילה **"פלג"** מורה עה"פ²⁸: **"יפוצו מעינותיך חוצה, ברחובות פלגי מים"** (שמורה על הפצת התורה ובפרט פנימיות התורה) והרי גם פורים וגם ל"ג בעומר קשורים עם פנימיות התורה ולימודה והפצתה. ומשמעות המילה **"פלג"** – הוא ערוץ מים; כי יש נהר ונחל גדול שהמים שוטפים וזורמים בו בזרם גדול וקשה לשאוב ולהסתפק ממנו, ולכן עושים ערוצים ופלגים למים שהזרם שם פחות, וכל אחד מסוגל לקחת ולהנות מן המים. וא"כ הפלג ענינו אחדות שמתואם לכולם שיוכלו ליהנות מהמים וכך גם בתורה ובפרט בפנימיות התורה, יתכנו ענינים סתומים ועמוקים שלא מתאימים ללימוד של כל אחד, ומתאימים את דברי התורה ומסבירים בצורה פשוטה יותר שמתאימים לפי כ"א מישראל ללומדה ולהבינה, שזהו כמו ענין הפלג מים, שאדרבה מורה על **האחדות** שמתאימים את התורה שכל היהודים מכל הסוגים והרמות, יוכלו להבין את הדברים העמוקים בתורה.

אבל – אהבה, רצון, השתוקקות געגועים ושאפה

ז. יוצא מכל הנ"ל שפורים ול"ג בעומר תוכנם דומה ומתאימים בקביעות, והשנה לומדים ומתחילים בששון פורים את הלכות אבל שענינם הפיכת האבל לשמחה, שזהו גם התוכן של פורים **"ונהפוך הוא"**, אשר **נהפך** מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב" וכן בל"ג בעומר האבל נהפך לשמחה, כנ"ל באוה"ת שה-**א'** מאיר בל"ב נתיבות חכמה, ואז האבל עצמו נהפך למישור ותיקון.

ואפשר לומר שזוהי גם המשמעות הפשוטה של **"אבל"** – מלשון **אהבה** ורצון; כמו הפסוק **"אבה ה' אלוקיך"** שפירושו **רצון**, ואבל משמעותו – **אב ל** – היינו שרוצה ומשתוקק לראות ולהתקרב לקרוב שמתאבל עליו, שזהו מה שקורה בזמן האבילות, הגעגועים והשתוקקה לנפטר והתעוררות האהבה אליו. וא"כ **"אבל"** – גם מלשון **שאפה** וגעגועים.

ועפ"ז לא רק התוכן והיעוד של האבל הוא הפיכתו לשמחה לע"ל, שאז יהיה הקיצו ורננו שוכני עפר. אלא גם במילה **"אבל"** עצמה, פירשנו שהמשמעות היא לא רק שלילית אבל ויגון קודר, אלא פירוש חיובי למעליותא – האהבה והגעגועים לנפטר שזהו גם מעין הפיכת העצב לשמחה ותקוה.

²⁸ משלי ה, טז.

מצוות גמ"ח שבגופו

ח. וכי' מתאים גם לזה שבהלכות אבל מביא הרמב"ם גם את ההלכות של שאר המצוות שהן גמילות חסד בגופו, מלבד הלווית המת, דיני האבילות וניחום אבלים גם את ההלכות של ביקור חולים ולהבדיל הכנסת אורחים ולווית האורחים והכנסת כלה, שהן המצוות שמבטאות את אהבת ישראל. ומתאים למה שכתבנו שהמילה אבל משמעותה מלשון אהבה ורצון.

וע"ד הצחות אפ"ל; **אב"ל** – ר"ת; **א** – אבילות, **אורחים ב** – ביקור חולים. **ל** – לוויה (המת, ולהבדיל האורחים) שע"י המצוות של אהבת ואחדות ישראל מביאים את הגאולה שזוהי השאיפה הפנימית והעיקרית של כל כלל ישראל לביאת המשיח ולגאולה השלימה ע"י מלך המשיח מ"י"ד מ"מ"ש, נאו!

הפיכת האבל לשמחת הגאולה!

ט. ענין הפיכת האבל לשמחה מתבטא גם בסיום ההלכה הנ"ל הראשונה של הלכות אבל: "ומשה רבינו תיקן להם לישראל שבעת ימי אבלות ושבעת ימי המשתה" היינו שהאבלות תיהפך לשמחה ולחתונה ונישואין של עם ישראל להקב"ה לעת"ל.

וענין זה מתבטא גם בסמיכות הלכות מלכים ומלך המשיח מיד אחרי הלכות אבל שמבטאת את הפיכת האבל לעת"ל לשמחת הגאולה וביאת המשיח בששון ושמחה, מ"י"ד מ"מ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני⁰

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. מהאבלות על בני אהרן בפרשת שמיי, לומדים דין אבלות מן התורה.
- ב. האבל נהפך לעת"ל לשמחה, וכן פורים "ונהפוך הוא" ואדר "החודש אשר נהפך מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב".
- ג. אב"ל – גימטריא – ל"ג; ביום הל"ג נהפך האבל לשמחה ופל"ג – פורים ל"ג בעומר, באותה הקביעות בשבוע.
- ד. פל"ג – פלגי מים – פנימיות התורה לכאן"א.
- ה. אבל – מל' רצון אהבה שאיפה וגעגועים, מצוות גמ"ח שבגופו.
- ו. הפיכת האבלות לשמחת נישואין, ולשמחת המשיח והגאולה.

לעת"ל – מיד ממש!

בקשר למ"ש ע"ד הפיכת האבל לששון ולשמחה לעת"ל, - כדאי לספר; פעם דיבר כ"ק אד"ש מה"מ במאמר אודות בחינה ודרגא מסויימת שתה"ל לעתיד לבוא, ומיד אמר: "וואס מייך איך לעתיד לבוא; **מיד ממש!** [=מה כוונתי לעת"ל, **מיד ממש!**] היינו שאין צורך לחכות תקופת זמן, אלא מיד לאחר רגע זה, הוא לעתיד לבוא..."

"מפתח אוהל מועד לא תצאו!"

לאי ה"קבוצות" מארה"ק כשהגיעו לכאן אמר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות, שיקיימו מ"ש בפרשתנו צו (ח, לג-לה), ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים: ופתח אוהל מועד תשבו, יומם ולילה שבעת ימים, ושמרתם את משמרת ה"י היינו שאד"ש מורה שלא יצאו מ-770, ולא יעשו ויתעסקו בדברים אחרים. ואד"ש אומר שמה שאומר בשנה א', קביל לכל השנים.

"כאן רק ללמוד!"

באי ה"קבוצות" מארה"ק, כתב אי התמימים רבי שהיא ממשפחת עולים חדשים מבוכרה שברוסי, ויש להם דוחק ועניות, וגם יש חובות על כרטיס הנסיעה לכאן, ומבקש מאד"ש רשות קצת לעבוד, וע"כ ענה הרבי בכתב ידו הק' בפתק, וז"ל: "**כאן רק ללמוד, וה' יצליחו!**"

וכמוכן שהבחור התמים הנ"ל לא עבד ולא התעסק בשום דבר, רק התמסר כולו לסדרי הישיבה וללימודים, ובסוף השנה ראה **הצלחה** לגמרי **בלתי משוערת**; מי שהוא מאנ"ש שהלוה לו סכום גדול של כסף (לא רק שאמר שלא דוחק שישלם עתה, שזהו דבר רגיל אלא) הוא וויתר לו לגמרי על ההלוואה שלא צריך לשלם כלל. וראו ממש את מימוש דברי אד"ש ודברי המשנה באבות: "כל הנוטל עליו עול תורה, מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ" [וכנראה הכוונה "עול מלכות" – כגון הבעיות עם הצבא והיתר יציאה, הניירות והויזה. ו"עול דרך ארץ" – כגון ענייני הכספים והפרנסה].

"חד מינייהו – כתרי מיניו"

וסיפר לי אברך א', שכשהי' בחור באי ה"קבוצות" שכשנכנס ל"יחידות" לאד"ש כתב שהוא לא מתאים ללימוד ובה לכאן כדי לספוג מהאווירה של 770 ומהתפילות וההתוועדות עם אד"ש. וע"כ אמר לו הרבי: "אם הדברים כמו שאתה חושב שאינך שייך ומתאים ללימוד בשקידה, תארוז את המזוודות, ועוד לפני שבת תיסע חזרה לארץ הקודש, ותמצא שם מקום עבודה דתי, ותלך לשם". והבחור העתיר וביקש רשות להשאר שאם יחזור יקחו אותו לצבא, וע"כ ענה לו אד"ש: "לי אין ברירה, וצריך לנהוג ע"פ שו"ע, ואין היתר לעזוב את ארץ הקודש רק אם מוסיפים בחו"ל בלימוד [ומהגמרא בכתובת דף עה,א שכתוב שם: "חד מיניהו (מבני ארץ ישראל שנמצא בחו"ל) עד"ף כתרי מיניו", ז.א. ששוא פי שניים מבני חו"ל, היינו שיש לו כחות פי שניים, ולכן צריכים בני הקבוצה מא"י להתמסר ולהוסיף בשקידה וללמוד לפחות **כפליים** מהרגיל אצל בני חו"ל, [ובשיחת ש"פ שמניתי תשכ"ט ל"קבוצה" שלי הסביר אד"ש שאין הכוונה כפליים בכמות כי צריכים לאכול ולישון כפסק הרמב"ם בהל' דעות: "היות הגוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא", אלא הכוונה כפליים באיכות ובהתמסרות בזמן האפשרי ובשקידה בלימודים] וע"כ אומר הרבי שהוא מוכרח לומר לתמים ההוא שלא יכול להשאר כאן וחייב לחזור מיד לארה"ק, כי אותו מחייב מה שכתוב בשו"ע, שאין שום היתר ליסוע מארץ ישראל לחו"ל אם לא ילמוד כל הזמן. והתמים הנ"ל הפציר והתחנן מאד לאד"ש, ואחרי שהבטיח שילמד **בהתמדה ושקידה**, הסכים אד"ש מה"מ שישאר ללמוד כאן בקבוצה.

כדאי לדעת!

ישנן הלכות ברמב"ם שכשלא נמצאים באותו הספר לא יודעים באיזה מקום, ובאיזה ספר הן כתובות; ולדוגמא; הלכות **כבוד אב ואם**, שלומדים עכשיו – בהלכות **ממרים**; בגלל שהן קשורות בבן סורר ומורה. הלכות **הכנסת אורחים** ולוייתם, והלכות **ביקור חולים** – בהלכות **אבל** (שלומדים עתה); בגלל שכאן כותב אודות המצוות שהן גמילות חסדים בגופו כמו ניחום אבלים. הלכות **אהבת ישראל** ולשון הרע ונקימה ונטירה – בהלכות **דעות** שמדובר על מידות טובות. הלכות **ספירת העומר** – בהלכות תמידין ומוספין; כי הספירה קשורה בהבאת קרבן העומר (משא"כ בשו"ע **אורח חיים**, הלכות אלו הן בסוף הלכות פסח) כי הרמב"ם מסודר לפי מצוות התורה, והשו"ע לפי סדר חיי האדם ע"פ התורה.

לזכות

הרה"ת שאלתיאל אייזיק בן פערל לאה וזוגתו חוה שיינא בת אסתר גישא

וילדיהם מנחם מענדל, ישראל, דבורה, חנה מלכה, יפה ברכה להצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים ולנחת יהודי חסידותי מכל יו"ת, ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה, מ"י"ד מ"מ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"נ"ס וביהמ"ד ליבאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!